

Noot onder Vuurkorvenarrest

Citeersuggestie: P.G.F.A. Geerts, Noot onder Vuurkorvenarrest (HR 25 oktober 2013 S&S/Esschert), IER 2014/6.

1. In dit arrest van de Hoge Raad spelen de volgende vragen:

- in hoeverre is het auteursrechtelijk beschermingscriterium (voor gebruiksvoorwerpen) Europees geharmoniseerd?;
- is voor toepassing van art. 3.29 in verbinding met art. 3.8 BVIE vereist dat sprake is van een voor bescherming in aanmerking komend model als bedoeld in art. 3.1 lid 1 BVIE?;
- in hoeverre komt de regeling die het BVIE met betrekking tot het auteursrecht op modellen kent in strijd met de GModVo?;
- wanneer is in een kortgedingprocedure sprake van nauwe verwantschap tussen hoofdvordering en nevenvordering?

2. Aan al deze vragen zal ik in deze noot aandacht besteden.

3. In de drie recente arresten over de Tripp Trapp-stoel heeft de Hoge Raad beslist dat het Europees geharmoniseerde auteursrechtelijk beschermingscriterium ook geldt voor gebruiksvoorwerpen, ongeacht of zij nu wel of niet als model zijn ingeschreven. In navolging van Visser heb ik mij afgevraagd of de Hoge Raad in die arresten wel voldoende rekening gehouden heeft met art. 17 ModRI en art. 96 lid 2 GModVo.¹ Die artikelen bepalen immers dat voor als model *ingeschreven* gebruiksvoorwerpen de lidstaten zelf bepalen wat de drempel voor auteursrechtelijke bescherming is. Anders dan in de Tripp Trapp-stoel-arresten besteedt de Hoge Raad in het onderhavige arrest wel uitdrukkelijk aandacht aan voornoemde artikelen (r.o. 4.1.2). De Hoge Raad beslist dat die bepalingen door de Auteursrechtlijn zijn ingehaald en met name door de jurisprudentie van het Hof van Justitie. Volgens de Hoge Raad houdt de Auteursrechtlijn geen beperkingen in wat betreft de soorten werken waarop zij betrekking hebben en zondert modellen niet uit van zijn werkingssfeer. Dat betekent – aldus nog steeds de Hoge Raad – dat de vrijheid die de Europese regelgever in de meerbedoelde bepalingen van de ModRI en de GModVo aan de nationale rechtsstelsels heeft willen overlaten, door de rechtspraak van het Hof van Justitie is beperkt.

4. De Hoge Raad herhaalt dus zijn eerder in de Tripp Trapp-stoel-arresten gegeven beslissing. Dat de Hoge

Raad in zo'n korte periode na die arresten iets anders zou beslissen, was uiteraard niet erg waarschijnlijk. Wel heeft hij zijn beslissing in het onderhavige arrest beter gemotiveerd. Wat daarbij overigens nog wel opvalt is dat de Hoge Raad ter bevestiging van zijn beslissing verwijst naar het arrest *Flos/Semeraro*,² waarin het Hof van Justitie overweegt dat *niet* ingeschreven modellen auteursrechtelijk beschermd kunnen zijn op grond van andere richtlijnen zoals de Auteursrechtlijn 'voor zover aan de toepassingsvoorwaarden hiervan is voldaan'. Seignette heeft er in mijn ogen echter terecht op gewezen dat het Hof van Justitie in dit arrest ook zegt dat ingeschreven modellen die 'met name wat het gehalte aan oorspronkelijkheid betreft, aan de door de lidstaten gestelde voorwaarden voor auteursrechtelijke bescherming' voldoen, beschermd moeten worden door het auteursrecht van die lidstaat.³ In zijn conclusie bij de Tripp Trapp-stoel-arresten heeft A-G Verkade juist op grond hiervan geconcludeerd dat de harmonisatie voor ingeschreven modellen *niet* en voor niet ingeschreven modellen *wel* volledig is. De Hoge Raad maakt dit onderscheid in het onderhavige arrest niet expliciet. Anders dan Seignette meen ik dat daardoor de vraag of de Hoge Raad ook voor ingeschreven modellen van volledige harmonisatie uitgaat, *niet* is blijven hangen. Ik lees de Tripp Trapp-stoel-arresten en het onderhavige arrest zo, dat de Hoge Raad zich op het standpunt stelt dat het Europees geharmoniseerde auteursrechtelijk beschermingscriterium ook geldt voor gebruiksvoorwerpen, ongeacht of zij nu wel of niet als model zijn ingeschreven.

5. Het is uiteraard het HvJ EU die deze vraag uiteindelijk zal moeten beantwoorden en ik hoop nog steeds dat het HvJ EU het met onze Hoge Raad eens is. In mijn IER-noot onder de Tripp Trapp-stoel-arresten (IER 2013/50) heb ik de verwachting uitgesproken dat mogelijk uit Duitsland prejudiciële vragen op dit punt gesteld zouden kunnen worden. Het toeval wil dat kort na het schrijven van die noot het Bundesgerichtshof een uitspraak heeft gedaan waarin de hoge nationale auteursrechtelijke beschermingsdrempel voor gebruiksvoorwerpen lijkt te zijn verlaagd.⁴ Mij is echter nog niet helemaal duidelijk geworden hoe hoog de lat daar nu precies ligt.

¹ D.J.G. Visser, Kroniek van de Intellectuele Eigendom, *NJB* 2013/788, p. 986-987 en mijn noot onder de Tripp Trapp-stoel-arresten in *IER* 2013/50.

² HvJ EU 27 januari 2011, C-168/09, [IEF 9367](#) (*Flos/Semeraro*).

³ J.M.B. Seignette, *VizIER* Het nut van prejudiciële vragen, *IER* 2013/58.

⁴ BGH 13 november 2013, I ZR 143/12 (*Geburtstagszug*).

6. Dan nu aandacht voor art. 3.8 lid 2 jo. art. 3.29 BVIE. Art. 3.8 lid 2 BVIE bepaalt dat indien een tekening of model op bestelling is ontworpen, behoudens andersluidend beding, degene die de bestelling heeft gedaan als ontwerper wordt beschouwd, mits de bestelling is gedaan met het oog op een gebruik in handel of nijverheid van het voortbrengsel waarin de tekening of het model is belichaamd. Die bepaling is ook auteursrechtelijk relevant omdat art. 3.29 BVIE bepaalt dat het auteursrecht ten aanzien van bedoelde tekening of model toekomt aan degene die met toepassing van art. 3.8 lid 2 BVIE als ontwerper wordt beschouwd. Het Hof Leeuwarden heeft in deze zaak in hoger beroep beslist dat op grond van voornoemde artikelen Esschert Design BV (hierna Esschert) auteursrechthebbende is voor wat betreft de auteursrechten op de vuurkorf. Esschert heeft (met het oog op een gebruik in handel of nijverheid) Roetenberg immers opdracht gegeven om een vuurkorf voor haar te ontwerpen. Voorts heeft het Hof Leeuwarden beslist dat S&S Import en Export BV (hierna S&S) inbreuk op dat auteursrecht heeft gemaakt (zie voor de feiten r.o. 3.1 e.v. van het onderhavige arrest).

7. In cassatie heeft S&S een aantal klachten tegen deze beslissingen van het hof ingediend. Zij heeft om te beginnen aangevoerd dat voor toepassing van art. 3.29 in verbinding met art. 3.8 BVIE vereist is dat het voorwerp in kwestie voor modelrechtelijke bescherming in aanmerking komt en dus voldoet aan de vereisten van nieuwheid en eigen karakter (de NEK-eis; art. 3.1 lid 1 BVIE). Volgens S&S heeft het hof verzuimd dit te onderzoeken. De Hoge Raad verwerpt deze klacht (zie r.o. 4.2.2), omdat voor toepassing van art. 3.29 in verbinding met art. 3.8 BVIE niet vereist is 'dat sprake is van een voor bescherming in aanmerking komend model als bedoeld in art. 3.1 lid 1 BVIE, maar is voldoende dat het voortbrengsel een (tekening of) model is in de zin van art. 3.1 lid 2 BVIE, dus "het uiterlijk van een voortbrengsel of een deel ervan" vormt'.

8. Op deze beslissing van de Hoge Raad valt weinig aan te merken: zo luidt de wet nu eenmaal. Zowel art. 3.8 als art. 3.29 BVIE spreken over 'een tekening of model' en art. 3.1 lid 2 BVIE definieert 'een tekening of model' als 'het uiterlijk van een voortbrengsel of een deel ervan'. Art. 3.1 lid 2 BVIE zegt niets over de (beschermings)voorwaarden nieuwheid en eigen karakter. Die worden in art. 3.1 lid 1 BVIE genoemd: "Een tekening of model wordt beschermd voor zover de tekening of het model nieuw is en een eigen karakter heeft". Deze – wat ik gemakshalve maar even

aanduid als – tweedeling, is na de implementatie van de ModRI in onze wet terechtgekomen. In de oude BTMW van voor 2003 was van een dergelijke tweedeling geen sprake. Art. 1 lid 1 (oud) BTMW luidde namelijk als volgt: "Als tekening of model kan worden beschermd het nieuwe uiterlijk van een voortbrengsel dat een gebruiksfunctie heeft". De oude tekst sprak dus over het uiterlijk van een voortbrengsel als het object *dat kan worden beschermd* als een tekening of model.⁵ Dat is in het huidige art. 3.1 lid 2 BVIE niet het geval. In die bepaling worden de beschermingsvoorwaarden niet (meer) genoemd. Die (zijn door de tweedeling) in art. 3.1 lid 1 BVIE terechtgekomen. Vandaar dat de Hoge Raad niet veel anders kon beslissen dan hij gedaan heeft.

9. Hoewel het model (het uiterlijk van een voortbrengsel of een deel ervan) voor de toepassing van art. 3.29 in verbinding met art. 3.8 BVIE dus niet aan de modelrechtelijke NEK-eis hoeft te voldoen, moet dat model voor de toepassing van die artikelen natuurlijk wel aan de auteursrechtelijke EIS-eis voldoen. Indien aan die auteursrechtelijke eis niet is voldaan dan is er immers geen sprake van een werk en dan is het dus ook uitgesloten dat er een (opdrachtgevers)auteursrechthebbende is. Met andere woorden: hoe vaak zal het voorkomen dat art. 3.29 in verbinding met art. 3.8 BVIE van toepassing is en niet is voldaan aan de NEK-eis? Dat lijkt vrijwel uitgesloten. Indien het model (het uiterlijk van een voortbrengsel) voor auteursrechtelijke bescherming in aanmerking komt, dan zal dat model – zoals A-G Hammerstein in zijn conclusie (nr. 2.17) bij dit arrest terecht opmerkt – in het merendeel van de gevallen immers ook aan de modelrechtelijke NEK-eis voldoen.

10. In de beslissing van de Hoge Raad dat voor de toepassing van *art. 3.29 in verbinding met art. 3.8 BVIE* het model (het uiterlijk van een voortbrengsel) niet aan de modelrechtelijke NEK-eis hoeft te voldoen, lees ik tevens een afwijzing van het (ook door schrijver dezes verdedigde) standpunt dat art. 3.29 BVIE de *samenloop* van het (Benelux-)modelrecht en het

---

⁵ Quaedvlieg heeft erop gewezen dat het *Electrolux*-arrest gelet juist op die oude tekst van voor 2003 een chaos heeft gecreëerd: "De praktijk is er vanaf 1975 van uit gegaan dat waar een modeldepot achterwege was gebleven, de toedelingsregel uit het auteursrecht gold. De *Electrolux/Voortman* rechtspraak treft dus talloze auteurs-opdrachtnemers aan als Pearl Harbor op zondagmorgen: argeloos dobberend op illusies van veiligheid. Als het modellenrecht, dan wel het burgerlijk recht, geen instrumenten aanreiken om de 'terugwerkende kracht' van *Electrolux* te beperken, heeft dat arrest een omheining gesloopt die een juridisch *Jurassic park* ontketent". Zie A.A. Quaedvlieg, Het opdrachtgeversmodelrecht als Fremdkörper, *BIE* 2009, p. 395.

daarmee corresponderende auteursrecht regelt.⁶ Op basis van die samenloopgedachte is verdedigd dat in het geval er *geen* modelrecht is, er geen twee rechten zijn zodat van samenloop geen sprake is, waardoor art. 3.29 BVIE niet van toepassing kan zijn. Ik heb gemeend dit standpunt ook na het *Electrolux*-arrest nog te kunnen innemen omdat in dat arrest het BenGH geen enkele uitspraak gedaan heeft over deze samenloopkwesitie. In het *Electrolux*-arrest rept het BenGH namelijk met geen woord over art. 3.29 BVIE. In het in cassatie bestreden arrest suggereert het Hof Leeuwarden overigens dat het BenGH zich in dat arrest wel over deze samenloopkwesitie heeft uitgelaten.⁷ Dat is niet zo en ik hoop dan ook dat de Hoge Raad zich door het Hof Leeuwarden niet op het verkeerde been heeft laten zetten en zich ervan bewust is geweest dat hij en niet het BenGH de ‘samenloopknoop’ nu als eerste heeft doorgehakt. Hoe dat ook zij, zolang het BenGH – dat op dit punt de hoogste uitlegrechter is – niet anders beslist, lijkt er met het (ook door mij verdedigde) ‘samenloopargument’ weinig eer (meer) te behalen.

11. S&S heeft tegen het arrest van het Hof Leeuwarden voorts aangevoerd dat het oordeel van het hof dat de auteursrechten op de vuurkorf toekomen aan Esschert rechtens onjuist is omdat (ik citeer en paraphraseer nu uit de cassatiedagvaarding van S&S) eventuele modelrechtelijke bescherming ten aanzien van de vuurkorf niet toekomt aan Esschert, maar aan Roetenberg (de ontwerper). Het hof heeft de vraag naar de auteursrechtelijke van de vuurkorf enkel beantwoord op basis van het BVIE (art. 3.29 in verbinding met art. 3.8 BVIE), zulks ten onrechte. *Het auteursrecht komt op basis van de Modellenverordening – dat hier toepassing vindt, nu de vuurkorf beschouwd kan worden als niet-ingeschreven Gemeenschapsmodellen – toe aan de ontwerper (Roetenberg), dus aan een ander dan de door het BVIE aangewezen rechthebbende* (curs., P.G.). Dan gaat de regel van de Modellenverordening dus vermoedelijk voor; art. 14 lid 1 GModVo strekt ertoe dat het recht op een in opdracht vervaardigd model in principe toekomt aan de ontwerper (Roetenberg). Art. 14 lid 3 GModVo maakt weliswaar een uitzondering voor het geval een model door een werknemer is ontwikkeld, maar die uitzondering geldt niet voor een opdrachtnemer zonder arbeidsverhouding (zie ook: HvJ EU 2 juli 2009, *BIE*

2009/82 (*Spaanse Koekoeksklokken*)). Ten onrechte heeft het hof geen doorslaggevende betekenis toegekend aan art. 14 lid 1 GModVo, en dit artikel zelfs niet in zijn overwegingen betrokken.

12. Deze klacht van S&S lijkt ingediend te zijn onder het motto ‘niet geschoten is altijd mis’. De klacht ligt namelijk niet erg voor de hand, omdat de GModVo alleen regelt aan wie het (*niet ingeschreven*) *Gemeenschapsmodel* toekomt, maar helemaal niets zegt over wie als *maker/auteursrechthebbende* moet worden aangemerkt. Het heeft mij dan ook enigszins verbaasd dat A-G Hammerstein zich achter het standpunt van S&S heeft geschaard en geconcludeerd heeft dat de klacht moet slagen (nr. 2.31-2.37 van zijn conclusie). De Hoge Raad is het met zijn A-G evenwel niet eens en verwerpt de klacht. Ik meen op goede gronden. Op de motivering van de Hoge Raad (in r.o. 4.2.3) valt in mijn ogen niets af te dingen:

“De klacht van onderdeel 2.3 dat het hof niet aan de hand van de GModVo heeft bepaald aan wie dat auteursrecht toekomt, faalt, reeds omdat de GModVo omtrent het auteursrecht op modellen niet anders bepaalt dan dat – kort gezegd – deze verordening het gemeenschapsrecht en het nationale recht inzake (onder meer) niet-ingeschreven modellen onverlet laat (art. 96 lid 1), alsmede (in art. 96 lid 2): ‘Een model dat wordt beschermd door een Gemeenschapsmodel, kan tevens worden beschermd door het auteursrecht van lidstaten vanaf de datum waarop het model is gecreëerd of in vorm is vastgelegd. Elke lidstaat bepaalt de omvang en de voorwaarden van die bescherming, met inbegrip van het vereiste gehalte aan oorspronkelijkheid’.

De verordening kent geen bepaling omtrent de vraag wie als maker in auteursrechtelijke zin van een auteursrechtelijk beschermd model moet worden aangemerkt of aan wie het auteursrecht op een model anderszins toekomt. De door S&S ingeroepen leden 1 en 3 van art. 14 GModVo zien slechts op de vraag wie als rechthebbende op een gemeenschapsmodel heeft te gelden. Anders dan het onderdeel betoogt, komt de regeling die het BVIE met betrekking tot het auteursrecht op modellen kent, dus niet in strijd met de genoemde voorschriften uit de GModVo. De omstandigheid dat uit kracht van de GModVo een ander modelrechthebbende kan zijn dan de naar nationaal (Benelux)recht auteursrechthebbende, leidt, gelet alleen al op

⁶ Zie Wichers Hoeth/Geerts, Kort begrip van het intellectuele eigendomsrecht (Kluwer 2011), p. 195 en de daar genoemde overige literatuur.

⁷ Zie r.o. 3.23. Die verkeerde indruk heeft het Hof ‘s-Gravenhage in zijn arrest van 22 december 2009, [IEF 8581 \(KSI\)](#) overigens al eerder gewekt. Zie in dit verband ook: H.J. Vanhees, Opdrachtgeversauteursrecht: een (Belgische) reactie, *AMI* 2009, p. 179-180 ([login](#)).

art. 96 lid 2 GModVo, evenmin tot een conflict van regels waarin de Benelux-regeling moet wijken voor de Unierechtelijke”.

13. Ondanks deze in mijn ogen juiste beslissing van de Hoge Raad maakt het arrest geen einde aan de volstrekt onoverzichtelijke en onbevredigende situatie die ontstaat doordat het BVIE een ander als modelrechthebbende aanwijst voor modellen die in opdracht zijn vervaardigd dan de GModVo: het BVIE wijst de opdrachtgever als rechthebbende aan, terwijl de GModVo de ontwerper als rechthebbende bestempelt. Aan deze problematiek (die nog complexer kan worden gemaakt door daarbij bijvoorbeeld ook nog bestaande auteursrechten te betrekken) is in de literatuur uitvoerig aandacht besteed.⁸ Die problematiek is in de onderhavige zaak niet aan de Hoge Raad voorgelegd en kan ook overigens door hem moeilijk opgelost worden. Daarvoor is ingrijpen van de wetgever vereist.

14. Tot slot nog aandacht voor r.o. 4.3.2 van het onderhavige arrest. Daar speelt de kwestie van de toewijsbaarheid van nevenvorderingen in kort geding. De hoofdregel is dat het spoedeisend belang in een kortgedingprocedure voor alle voorzieningen afzonderlijk moet worden vastgesteld.⁹ Of de eisende partij voldoende spoedeisend belang heeft bij de gevraagde voorziening, moet worden beantwoord aan de hand van een afweging van de belangen van partijen, beoordeeld naar de toestand ten tijde van de uitspraak.¹⁰

15. Zonder dat ik daar zelf (uitvoerig) onderzoek naar gedaan heb, leid ik uit de conclusie van A-G Hammerstein af dat ten aanzien van ingrijpende maatregelen zoals een recall, afgifte tot vernietiging en rectificatie niet snel een spoedeisend belang wordt aangenomen.¹¹ Illustratief is wellicht Hof 's-Gravenhage 18 mei 2010, *IER* 2010/67, m.nt. Eijvogels (*BMW/Inter-Tyre*) waarin het hof als uitgangspunt kiest dat bij het beëindigen en/of voorkomen van verdere inbreuken in beginsel spoedeisend belang bestaat. Nadat partijen zich daarover uitvoerig hadden uitgelaten beslist het hof dat onder de gegeven omstandigheden het spoedeisend belang wel aanwezig is bij de vordering tot opgave van personen in de keten voor/boven de

inbreukmaker, maar niet aannemelijk is gemaakt dat er ook een spoedeisend belang is bij de vordering tot recall en de afgifte van bij afnemers teruggehaalde inbreukmakende producten.

16. Nu is in HR 15 juni 2007, *NJ* 2008/153, m.nt. Snijders (*Bax/Weijers*) een uitzondering aangenomen op de (hoofd)regel dat voor iedere vordering het spoedeisende belang moet worden vastgesteld. In dat arrest heeft de Hoge Raad beslist dat als de hoofdvordering voldoende spoedeisend is om in kort geding te kunnen worden beoordeeld, de proceseconomie ermee is gebaat dat in hetzelfde geding ook over een daarmee nauw verwante nevenvordering kan worden beslist. Indien die vordering – aldus nog steeds de Hoge Raad – niet of onvoldoende wordt betwist en de hoofdvordering voldoende spoedeisend is, mag in beginsel worden aangenomen dat ook toewijzing van genoemde nevenvordering uit hoofde van onverwijld spoed geboden is (dat de nevenvordering nauw verwant is).

17. Op die laatste beslissing is in de literatuur kritiek geuit. Zo schrijft Snijder in zijn *NJ*-annotatie onder het arrest dat niet valt in te zien waarom het spoedeisend belang van een voorziening mede afhankelijk zou zijn van de vraag of de ingestelde vordering genoegzaam betwist wordt en evenmin valt in te zien waarom de spoedeisendheid van het belang van behandeling van de hoofdvordering ook de behandeling van de nevenvordering spoedeisend zou maken.¹²

18. Welnu, het Hof Leeuwarden heeft in het in cassatie bestreden arrest een aantal nevenvordering toegewezen op basis van de hierboven genoemde ‘nauwe verwantschapsregel’ (r.o. 3.28):

“S&S bestrijdt het spoedeisend belang ten aanzien van de door Esschert ingestelde nevenvorderingen. Bij de beoordeling van dit verweer stelt het hof voorop dat als de hoofdvordering voldoende spoedeisend is om in kort geding te kunnen worden beoordeeld, de proceseconomie ermee is gebaat dat in hetzelfde geding ook over daarmee nauw verwante nevenvorderingen kan worden beslist. Nu de nevenvorderingen in de inleidende dagvaarding onder II b, c, d, en e (opgave wederverkopers, aantallen en voorraad), III (terugname voorraad) en IV (vernietiging voorraad) van belang zijn om staking van de inbreuk door S&S te bevorderen

⁸ Zie voor vindplaatsen noot 39 van de concl. van A-G Hammerstein, [IEF 12816](#).

⁹ Zie o.a. HR 14 april 2000, *NJ* 2000/489, m.nt. D.W.F. Verkade (*HBS/Danestyle*), [IEF 12190](#) (IE-Klassieker auteursrecht).

¹⁰ Zie HR 29 november 2002, *NJ* 2003/78 m.nt. P.A. Stein (*Gemeente Groningen/Reilman*).

¹¹ Zie zijn concl. nr. 2.40 e.v. en de daar genoemde jurisprudentie, [IEF 12816](#).

¹² Zie in vergelijkbare bewoordingen Asser Procesrecht/Van Schaik 2 2011/233.

en S&S die nevenvorderingen voor het overige niet inhoudelijk heeft betwist, zal het hof die nevenvorderingen als hierna bepaald toewijzen (...).”.

19. Het Hof Leeuwarden past hier dus de ‘nauwe verwantschapsregel’ uit het *Bax/Weijers*-arrest van de Hoge Raad toe. Wat ik echter niet zo goed begrijp is waarom het hof die ‘nauwe verwantschapsregel’ heeft toegepast. Het hof is immers van oordeel dat de nevenvorderingen ‘van belang zijn om staking van de inbreuk door S&S te bevorderen’, wat in beginsel op zichzelf al voldoende is om op basis van de hoofdregel spoedeisendheid aan te nemen.

20. Hoe dat verder ook zij, voor de Hoge Raad was het onder deze omstandigheden een ‘koud kunstje’ om de tegen dit oordeel van het hof ingediende klacht (dat het hof met name gezien de onomkeerbaarheid van de nevenvorderingen onvoldoende heeft gemotiveerd waarom er sprake is van nauwe verwantschap) te verwerpen (r.o. 4.3.2):

“Het hof heeft de bedoelde nevenvorderingen nauw verwant geacht met de voor beoordeling in kort geding voldoende spoedeisende hoofdvordering. Het onderdeel klaagt dat de klaarblijkelijk door het hof toegepaste regel van HR 15 juni 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA1522, NJ 2008/153 in dit geval niet opgaat, doch het zet niet uiteen waarom dat het geval zou zijn, anders dan wegens de eerdergenoemde onomkeerbaarheid. Nu het bij deze nevenvorderingen voorts gaat om maatregelen die, naar het hof overwoog, ertoe strekken te bewerkstelligen dat verdere inbreuken op het auteursrecht uitblijven – en die derhalve ter versterking van het opgelegde inbreukverbod dienen – en S&S die vorderingen voor het overige inhoudelijk niet had betwist, kon het hof nauwe verwantschap in bovenbedoelde zin aannemen en behoefde die onomkeerbaarheid het hof niet van toewijzing te weerhouden”.

21. Al met al denk ik dan ook dat wij voorzichtig moeten zijn om aan deze beslissing van de Hoge Raad al te veel conclusies te verbinden. Daaruit kan in ieder geval niet worden afgeleid dat de Hoge Raad op zijn in het *Bax/Weijers*-arrest gegeven beslissing is teruggekomen.

P.G.F.A. Geerts